

עליך לשרת את המולדת. קרא את כל אלה ותשתדל להביא לנו ידיעות... החוזר הכלי שאלות ביחס למספרים שעל הסנקים, על אורזונים, שדות תעופה, צנורות מים, כבישים חדשים, מושבות חדשות וכו'. מלבד זה בקשו ממנו המצרים שיספק להם את כל התענוגים העבריים, מקול העם ועד ל"חרות". אמר חליל: "אבל אני לא יודע לקרוא עברית ואני לא מבין מאומה בענייני שדות תעופה". השיבו לו: "אנחנו כבר נדע לפענח".

מרגלית. ברור — השיב לעצמו — זהו מושג יחסי מאד. מתוך ההיסטוריה או למדים, כי מי שהיה לגיבור לאומי בעיני עם אחר, לא היה אלא מרגל שפל בעיני האחרים.

אילו היה זה יהודי, טען הסניגור, הייתי מצדיק עונש חמור יותר, אך סוף סוף, הרגש הלאומי של הנאשם, לא רק שלא עצר אותו ממעשהו, גם הוסיף עוד למעשהו איררה של גבורה. בעצם, לא ראה חליל את כל העניין אחרת, אלא כך. כאן

הכוש הגוי, הוריו ומאיר הפנים — רלף בנץ. ועתה, בשמוע צפירה כי בנץ זכה בפרס נובל" לשלום, ומסתבר כי קבל בודאי המון מכתבי ברכה עם בולים מכל קצוי תבל, כתבה את המכתב הבא "למתוך בפועל": "ד"ר בנץ הנכבד!

אולי אתה לא זוכר אותי, אבל אני זוכרת אותך היטב. אני הייתי באה תמיד, עם אבי, למסיבות העתונאים ב-מלון "ציון" והייתי מחכה בצד, עד שאבא יגמור ונלך יחד הביתה.

עכשו, אחרי ששמעתי כי זכית ב"פרס נובל", נזכרתי בך, והחלטתי לשלוח לך מכתב. אני מצרפת כמה בולים ישראליים, ובאם יש לך רצון שלח נא לי בולים מארצות אחרות, ונתחלף.

צפירה זרחי. הטריח עצמו רלף בנץ, והתפנה מטרדותיו הבינלאומיות, וענה לילדה החיפאית. הי' מכתב נשלח על טופס של האומות המ' אחדות בניוירוק, בתאריך 9 לנובמבר וזו לשונו:

צפירה היקרה! רב תודות לך על מכתבך הגאה מ-29 ספטמבר. אני מעריך מאד את הרגשות שאת מביעה במכתבך. אמנם, אני נזכר בילדה קטנה שהיתה נוהגת לעמוד בצד מלון "ציון" בחיפה.

כנראה שזאת היית את. אני שולח לך כמה בולים לאוסף שלך. הייתי שולח לך יותר, אולם, כמוכך, אני עצמי שולח רק את הבולים מן המכתבים המכונים אלי אישית. נוסף לכך, בנותי ג'ון וג'יין אוספוט בולים, וכן גם בני רלף הצעיר שהוא עתה בן 7. בנאמנות שלך, רלף בנץ.

צפירה זרחי והבולים של באנץ' בלייק-טאכסט, תשובה חמה

מה כראי לדעת. אמנם החוזר הזה, כפי שהתברר אחר כך, לא היה אלא העתק מתוך ספר אלמנטרי על האינטליג'נס והוצאה אנגלית משנת 1936, אך המצרים חשבו לנכון להעתיק משם פרטים מתוך הפרק "מה כראי לדעת על האויב". במקרה אחר, במשפט דומה, שהתקיים בחיפה, נתגלתה אותה רשימה עצמה אצל נאשם אחר ב-ריגול.

המסיקו כבי' השופט ד"ר קסאן, שאמר מתוך חיוך: "נכון, כי הנאשם נראה אולי כגיבור בעיני המצרים, אך קשה לדרוש מבית משפט ישראלי שיתחנן אליו מתוך אותה השקפה..."

שלוש שנים — וחדושיים. קולו של הנאשם עצמו חרג בהחלט מכל המסגרת הזאת. הוא פשוט ביקש רחמים: "יא סידני, אמר, זהו החטא הראשון שלי והוא יהיה גם האחרון. לא ידעתי את מהות העבירה". פסק הדין — שלש שנים. המשפחה (שייכים זקנים, נשים רבות בפרוודור) שמחו מאד על התוצאות, אך לא כן חליל, שהשאיר בבית אשה צעירה, שחי עמה רק חדשיים...

חליל איברהים אל צאנע (הגיל בין 16 ל-18; בית המשפט לא יכול היה לקבוע במקום את הדבר) נאשם בהמש עבירות. על אחת מהן ויתר התובע, לאחר שהוא הודה באשמה וחסך לבית המשפט פרוצדורה ארוכה ועודיות רבות, לרבות זו של סגן אלוף מיכאל הנגבי. הנאשם הוא בידואי, בנו של שייך, והוא נודד ככל הבידואים. וכך נדד לעזה, מקום שם נמצא דודו והוא, דודו, בעל קשרים עם המטה המצרי. פעם אחת מסרו לו המצרים רשימה שהי' כילה 14 סעיפים ואמרו לו "יא כליל,

ופעם אחת עבר חליל את הגבול לעזה ושם קיבל אותו הדוד בפנים יפות. הוא מסר את מה שידע והוא גם הביא את העתונים העבריים.

כל זה הובא עתה נגדו. הוא בעצמו סיפר על כל אלה למשטרה מיד כשנעצר. אולם החומר הזה לא הובא למשפט הזה כי כליל נאשם באיסוף ידיעות כדי למסרו למדינה שכנה, ולא על כך שמסר ידיעות. ומלבד זה, כפי שציינ' השופט בדבריו, השי' איר חליל בבית אשה צעירה...

כראי היה להודות באשמה... ברם השבוע, כאשר כבי' השופט קסן דן את שותפו של חליל לשש שנות מאסר, ציין בפסק הדין, כי הוא מצטער על שלא החמיר בדין כלפי צאנע. הנידון, עומר מר חמד שייך דיב, פקיד בממשלה הצבאי ב-באר שבע, לא הודה באשמה כדוגמת חברו חליל, ומשום כך נקראו למשפט עדים (מסי' בה זו נערך המשפט בבלתיים סגורות). בעת שמיעת העדויות ראה בית המשפט מה חמורה היתה האשמה. "עומר מוחמד שייך דיב", אמר כבי' השופט, "אתה שנה-נית מזכויות מלאות כאורח המדינה היש' ראלית, ויכולת לנסוע לכל מקום בארץ, אתה גם ידעת, כי עדיין אין חוזה שלום עם מצרים..."

גם עומר הגיש ערעור לביה"ד העליון באמצעות סניגורו א. מ. וילנר.

הילדים שיחקו יחדיו

אחרי שקיעת החמה בא' בראש השנה אשתקד, הופיע במשטרת באר שבע בידואי בשם מוחמד עודה והיבי ואמר, כי בתו פטמה בת ה-12 נעלמה, והוא חושש שי' אירע לה משהו. לשאלת הקצין מה מניע אותו לחשוב כך, סיפר האיש, כי "הילדים מספרים שפטמה נחטפה על ידי חייל יהודי שנהג בגיפ".

פטמה נמצאה למחרת בחדר של בית עוזב בקרבת בית אשל. גופתה היתה מונחת בפנת החדר בתוך שלולית דם. הי' רופא קבע, כי כדור מכלי נשק חדר דרך סנטרה אל תוך ראשה. בנייתו הגופה בבית החולים "הדסה" בת"א קבע הפטולוג ד"ר לונטל כי בטרם נרצחה פטמה בוצע בגופה מעשה אונס.

כל העניין מצחיק... כך החלה פר' שת הרצה בקרבת בית אשל, שהביאה הש- (המסך "במדינה" — עמוד 10)

ההדר. גם החקלאות המקומית נפגעה, היא נתוקת מחוסר זבלים כימיים, בזמן שמיל-יארדים טונות זבלים טמונים בים.

בימים הקרובים יסולק המכשול האחרון, ושימש אמתלה לעיכוב הניצול מחדש של ים-המלח — חוסר תחבורה. נעשו כל ההכנות לסלילת הכביש סדום-באר-שבע, ומפעלי האשלג יהיו קשורים עם יתר דרכי התחבורה בארץ. חוסלו גם המכ"שולים להערכת מושב החברה מלונדון לישראל. 95% מבעלי המניות של אפ"ק הסכימו להעברת חברת אפ"ק מאנגליה לישראל, בהסכמת הממשלה הפריטית. הי' תקדים הזה "מריץ" גם את חברת האשלג ללכת בעקבות אפ"ק. אם לא הצליח ה"שנור" יצליח ה"ביונס". אין מליארד דולארים, אבל מיליארדים טונות של אשלג, מגנזיום, ברומין וכו', מחכים לניצולם. הדו"ח של "הועדת הופייץ", על אופן ניצולם היעיל של אוצרות ים-המלח, מצא שנעשו "שגיאות" רבות, ולא נוצל כל מה שאפשר היה לנצל. ממשלת המנדט לא היתה מעוניינת בניצול מלא, ואף לא חברת "טנגס" בראשותו של הלורד גלנקולר, אבל מה שלא עשתה חברת האשלג הבריטית תעשה, אולי, חברת האשלג הישראלית.

חידקים לפי נקודות

לפני חדשים התנהלה ויכוח, בין כמה עתונים ומשרד הבריאות בקשר לפניצילין שנשלח לקוריאה. עתה מסתבר כי אמנם צדקו העתונים: הפניצילין שנשלח חסר בישראל. החישוב היה אמנם גיווני: כפי בור כך וכן שבועות עמד להתקבל מא' מריקה מטען גדול של התרופה החשובה, אך מפאת המלחמה בקוריאה, לא שמרו היצואנים של על הבטחתם. התוצאה כיום: מחסור חמור ומצב שבו על "סבא אספי" ריץ" הוטל לרפא דלקת ריאות...

אחת המחלות הקשות היא "מחלת פרק-נוזן" המתבטאת, בין השאר, ברעידת הי' רגלים והידיים. באמריקה מייצרים עתה תר"פ פת פלא נגד מחלה זו ("ארטן"). אולם הי' אנשים הקובעים בישראל בעניינים אלה לא ראו, כפי הנראה, עד כה את חשיבות הי' דבר והתרופה לא הובאה, על אף הדרישה גבוהה. משום כך משיכים כמה מאות החולים לרעוד. ייתכן, כי לוא היתה מחלה זו מחלה המונית, היה הדבר משכנע את השלטון, אך "מעוט" כזה אינו בעל חשי-בות. קשה גם לטעון, כי התרופה נחוצה כאן למזבזבים (אחת הטענות), מאחר שלא מתקבל על הדעת, שאדם איתן ברגליו יז' ריק לעצמו סתם ככה, לשם תענוג, את התרופה הזאת. והוא למעשה הדין ברוב התרופות, ואפילו באבקת חלב, שאין מא' כילים בה ילדים אלא על פי הוראות הרר' פא.

פנקסי תלמידי המחלות. יש הי' טוענים כי הקלה אוכל יותר מדי. כדי לבסס טענה כעין זו מביאים חוות דעת של כמה רופאים, העושים חישוב של קלוריות ווי-טמינים ומגיעים למסקנה, כי אפשר לחיות עם ביצה אחת פחות בשבוע ואפשר, בפרט כשאין ברירה, לא לאכול בשר בכלל. ואולם אחר לגמרי הוא הדין כשהמדובר הוא בת' רופות. את ההבדל הזה לא הבינה הממשלה עד היום.

המחסור החמור בתרופות במדינה מוכיח ראשית, מתלוננים הרופאים והרוקחים: אי אפשר למסור את החלוקה של מצרכים חיוניים, כגון אבקת חלב לתינוקות, למש' רד הקיצוב והאספקה. הוא הדין בצמר גפן, הגם שצמר גפן איננו נמכר על פי רצפטים של רופא, כדוגמת אבקת החלב. אך בארץ קיים כיום מצב אחר, כאשר מש' רד האספקה הוא בעל הסמכות העיקרית, ביחס ליבוא תרופות וחלוקתן בין הרוקחים. כתוצאה מזה, טוענים הרוקחים, נוצר עתה, מצב קשה בשוק התרופות. ובעיקר, טר' ענים הם, אי היעילות של הגורמים הנוגעים בדבר היא היא שגרמה למצב הנוכחי.

קשרים צפירה קיבלה בולים

צפירה בת 9 1/2, בתו השחרחרת של שלמה זרחי, סופר "דבר" בחיפה, נכונה מכבר למקצוע העתונאות. היא היתה רגיזה להתלחת לאביה למסיבות העתונאים השבועיות, שנערכו מטעם מטה או"ם במלון "ציון". בחיפה. שם גם הכירה לדעת את

זהה את עצמו

תמונה זו צולמה ביום הראשון, 3.12.50, בתחנה המרכזית בתל-אביב, בתור האוטובוסים לחיפה. קורא שיוחה את עצמו ויופיע ראשון במערכת יזכה בפרס של 2 ל"י. בפרס של לירה כל אחד זכו בשבוע שערך דוד שוארץ. רח' טרומפלדור 48. תל-אביב, ויונבד לוי, רח' בית-יוסף 9. תל-אביב, שוהפיני שניהם במערכת ביום הי' בשעה 8.15' באותו רגע בדיוק.